

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy - Mokotowa w W. III Wydział Karny

z dnia 16 czerwca 2023 r.

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

B. C. przez bliżej nieustalony okres tworzył nieformalny związek z K. K. (1). Parze urodził się syn – A.. Po pewnym czasie związek ten rozpadł się. B. C., jako ojciec, ma zabezpieczone kontakty z dzieckiem.

Ze względu na wcześniejsze ustalenia z matką dziecka, mężczyzna w dniu 14 czerwca 2022 r. miał zjawić się w miejscu zamieszkania małoletniego A. przy ul. (...) w W., aby odebrać go i wspólnie spędzić czas. Jednakże w dniu wizyty, K. K. (1) poinformowała B. C., iż jego syn jest chory i spotkanie to nie może się odbyć. Mimo tego, wyżej wymieniony przyszedł po małoletniego A.. Mężczyzna próbował wejść na teren posesji przy ul. (...) w W.. Na przeszkodzie stanął P. K., ojciec K. K. (1). Pomiędzy P. K. a B. C. doszło do awantury. W jej trakcie telefon tego pierwszego został wytrącony z kieszeni koszuli, jednakże w wyniku upadku na ziemię, urządzenie to nie uległo uszkodzeniu.

Po zakończeniu szamotaniny pomiędzy mężczyznami, P. K. wraz z córką oddalili się w stronę domu, zaś B. C. ruszył ku bramie, by następnie rozmontować znajdującą się na niej kłódkę. Potem rzucił nią o ścianę w wyniku czego przedmiot ten uległ dekompletacji i uszkodził się. Była to kłódka żeglarska, z materiałów uniemożliwiających zamrażanie. Miejsce zdarzenia oraz teren przyległy nie był objęty monitoringiem, jednak przebieg zdarzenia został zarejestrowany przez K. K. (1) w formie dźwiękowej.

Dowód: wyjaśnienia obwinionego – k. 86-87, zeznania świadka P. K. – k. 3, 6, 87-88, zeznania świadka K. K. (1) k. 94-96, zdjęcia k. 11, nagranie na płycie CD-R – k. 10, pismo obwinionego wraz z załącznikami – k. 48-55.

Obwiniony B. C. nie został przesłuchany w toku czynności wyjaśniających. Natomiast podczas postępowania sądowego wyżej wymieniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że zdarzenie z dnia 14 czerwca 2022 r. jest wykorzystywane w walce o władzę rodzicielską nad dzieckiem, która jest zorganizowana przez państwo K., nie tylko przez matkę dziecka K. K. (1), ale również P. i E. K. – rodziców kobiety. Obwiniony w swoich wyjaśnieniach (k. 86-87), które Sąd uznał częściowo za wiarygodne, opisał konflikt pomiędzy nim a rodziną K.. Sąd nie dał wiary wyjaśnieniem obwinionego w zakresie, w jakim mężczyzna zaprzeczył zniszczył przedmiotową kłódkę.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania P. K. (k. 3, 6, 87-88), który to był bezpośrednim świadkiem zdarzenia z udziałem obwinionego. W ocenie Sądu zeznania świadka złożone w toku czynności wyjaśniających, jak i na etapie postępowania sądowego są spójne,

a także logiczne. P. K. opisał dokładnie przebieg wydarzeń, który miał miejsce w dniu 14 czerwca 2022 r. i fakt zniszczenia kłódki przez B. C.. Zeznania świadka stanowiły podstawę ustaleń stanu faktycznego w niniejszej sprawie.

Sąd uznał również za wiarygodne zeznania K. K. (1) (k. 94-96), która 14 czerwca 2022 roku była bezpośrednim świadkiem zniszczenia kłódki przez obwinionego B. C.. Jej zeznania były szczegółowe, logiczne, a także spójne wewnętrznie. K. K. (1) opisała dokładnie przebieg wydarzeń z udziałem obwinionego. Zeznania świadka stanowiły podstawę ustaleń stanu faktycznego w niniejszej sprawie.

Za wiarygodne Sąd również uznał dokumenty stanowiące podstawę ustaleń faktycznych

w niniejszej sprawie. Ich treść nie budzi wątpliwości. Rzetelności, prawdziwości i fachowości powyższych dokumentów strony nie kwestionowały, zaś Sąd nie znalazł podstaw, aby tych cech owym dokumentom odmówić. Sąd również dał wiarę dowodowi w postaci nagrania płyty CD (k. 10), dołączonej do protokołu przesłuchania świadka P. K., mimo tego, że było ono kwestionowane przez obwinionego. Nagranie w formie audio przedstawia faktyczny przebieg zdarzenia z 14 czerwca 2022 r. z udziałem B. C., jednakże ze względu na swój charakter (jedynie zapis dźwiękowy) niewiele wnosi do niniejszej sprawy.

Analizując tak ustalony stan faktyczny, zgodnie z poczynioną oceną materiału dowodowego, Sąd zważył co następuje:

W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy potwierdził, że obwiniony w dniu 14 czerwca 2022 roku w godz. 17:15 w W. na ul. (...) myślnie dokonał uszkodzenia kłódki zabezpieczającej bramę wjazdową do ww. posesji o wartości 100 zł na szkodę P. K., tj. o czyn z art. 124 § 1 k.w.

Odpowiedzialności z tego przepisu odpowiada ten kto cudzą rzecz umyślnie niszczy, uszkadza lub czyni niezdatną do użytku, jeżeli szkoda nie przekracza 500 złotych. Ściganie w takim przypadku następuje na żądanie pokrzywdzonego

Strona przedmiotowa wykroczenia przewidzianego w art. 124 § 1 k.w. polega na zniszczeniu, uszkodzeniu albo uczynieniu niezdatną do użytku cudzej rzeczy. Sąd Najwyższy podkreślił: „Inny charakter ma zniszczenie, a inny uszkodzenie rzeczy, z którym to rozróżnieniem wiąże się inna (mniej lub bardziej) negatywna ocena społeczna. Zniszczenie to unicestwienie rzeczy lub istotne naruszenie jej substancji, które uniemożliwia wykorzystywanie jej zgodnie z posiadanymi pierwotnie właściwościami i przeznaczeniem. Natomiast uszkodzenie to częściowe zniszczenie, spowodowanie powstania defektu (nawet niewielkiego), zepsucie itp. Stąd przypisując sprawcy odpowiedzialność z art. 124 k.w. lub art. 288 k.k., należy precyzyjnie ustalić, który typ czynu (jego odmianę) w rzeczywistości popełniono” (wyrok SN z 17 maja 2017 r., IV KK 145/17, LEX nr 2294408).

Przedmiotem czynności wykonawczej komentowanego wykroczenia jest „cudza rzecz”. Przepis art. 45 k.c. stanowi, iż rzeczami w rozumieniu niniejszego kodeksu są tylko przedmioty materialne. W tym wypadku chodzi zarówno o nieruchomości, jak i rzecz ruchomą. Definicja nieruchomości znajduje się w art. 46 § 1 k.c., według dyspozycji którego nieruchomościami są części powierzchni ziemskiej stanowiące odrębny przedmiot własności (grunty), jak również budynki trwale z gruntem związane lub części takich budynków, jeżeli na mocy przepisów szczególnych stanowią odrębny od gruntu przedmiot własności. Kodeks cywilny nie definiuje ruchomości, a doktrynalne pojęcie rzeczy ruchomych jest zbudowane w sposób negatywny. Ruchomościami są te rzeczy, które nie są nieruchomościami. Na gruncie prawa wykroczeń definicję cudzej rzeczy ruchomej, wywodzi się z art. 119 § 1 k.w. Z wykładni językowej tego przepisu i użycia w jego treści wyrażenia „cudza” wynika, że przedmiotem czynności wykonawczej unormowanych w nich wykroczeń może być wyłącznie rzecz, do której sprawca nie ma żadnych praw. Aby dana rzecz mogła być uznana za ruchomą w rozumieniu art. 119 § 1 k.w., musi przedstawiać określoną wartość majątkową, której górna granica wynosi 500 zł.

Strona podmiotowa wykroczenia opisanego w art. 124 § 1 polega na umyślności, która może przybrać postać zamiaru bezpośredniego lub ewentualnego.

Odnosząc powyższe rozważania do realiów niniejszej sprawy należy stwierdzić, że przeprowadzone postępowanie dowodowe pozwoliło ustalić, że obwiniony B. C. dopuścił się zarzucanego mu czynu. Świadek K. K. (1), a także P. K. zeznali, iż bezpośrednim sprawcą uszkodzenia kłódki w dniu 14 czerwca 2022 r. był obwiniony, który to miał zerwać wyżej wskazany przedmiot z bramy, znajdującej się przy posesji na ul. (...) w W., a następnie rzucić jego dolną częścią w stronę budynku mieszkalnego. W wyniku działania obwinionego, kłódka uległa uszkodzeniu i tym samym przestała spełniać swoją rolę. Jak wykazano powyżej, Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadków K. i P. K., którzy szczegółowo opisali przebieg zdarzenia. Ich relacje są spójne wewnętrznie oraz korespondują z pozostałym

materiałem dowodowym. Posłużyły one do ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie. Obwiniony B. C. swoim zachowaniem, spowodował szkodę w kwocie 100 złotych.

Wymierzając karę Sąd rozważył przesłanki z art. 33 § 1 i 2 k.w., a mianowicie ustawowe granice kary za wykroczenie, stopień społecznej szkodliwości czynu, cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze jakie kara ma osiągnąć wobec obwinionego. W szczególności przy wymiarze kary Sąd bierze pod uwagę rodzaj i rozmiar szkody wyrządzonej wykroczeniem, stopień winy, pobudki i sposób działania obwinionego, stosunek do pokrzywdzonego (o ile takowy występuje), warunki osobiste i majątkowe obwinionego, jego stosunki rodzinne, sposób życia przed popełnieniem wykroczenia i zachowanie po jego popełnieniu. Zgodnie z art. 47 § 6 k.w. przy ocenie społecznej szkodliwości wykroczenia bierze się pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia.

Czyn z art. 124 § 1 k.w. zagrożony jest karą aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny.

W ocenie Sądu zarówno stopień winy, jak i stopień społecznej szkodliwości czynu obwinionego są średnie. Obwiniony ze względu na swój wiek, stopień dojrzałości oraz rozwoju umysłowego, jest osobą od której można wymagać zachowania się zgodnego z normami prawnymi. W toku postępowania nie ujawniły się okoliczności wyłączające winę. Obwiniony swoim zachowaniem umyślnie dokonał uszkodzenia kłódki zabezpieczającej bramę wjazdową do posesji przy ul. (...) w W. o wartości 100 zł na szkodę P. K..

Mając na uwadze powyższe Sąd wymierzył obwinionemu karę 300 złotych grzywny uznając, iż jest to kara sprawiedliwa. Sąd miał w szczególności na uwadze cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma wobec niego osiągnąć. Miał także na uwadze cele prewencji ogólnej - w społeczeństwie nie może istnieć przeświadczenia, że takie wykroczenia są traktowane z pobłażliwością. W toku postępowania ustalono, że obwiniony dysponuje wyższym wykształceniem, pracuje w finansach, zaś z pracy osiąga dochód w wysokości około 4000 zł. Biorąc pod uwagę przede wszystkim zdolności zarobkowe obwinionego, należy dojść do przekonania, że kara spełni też względy indywidualno - prewencyjne oraz wywoła głębszą i szczerą refleksję u niego na temat własnego postępowania.

Zgodnie z art. 124 § 4 k.w. w razie popełnienia wykroczenia można orzec obowiązek zapłaty równowartości wyrządzonej szkody lub obowiązek przywrócenia do stanu poprzedniego. Z tego względu Sąd uznał, za zasadne orzeczenie w stosunku do obwinionego B. C. obowiązku naprawienia w całości szkody wyrządzonej wykroczeniem, poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego P. K. kwoty 100 złotych.

Na podstawie art. 119 § 1 k.p.w. Sąd zasądził od obwinionego zryczałtowane koszty postępowania w wysokości 100,00 złotych. Dodatkowo Sąd obciążył obwinionego kwotą 30,00 złotych tytułem opłaty, która została ustalona na podstawie przepisu art. 20 pkt 2 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz.U. 1983 r., Nr 49, poz. 223 ze zm.). Ponadto Sąd obciążył obwinionego kwotą 20,00 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków związanych z czynnościami wyjaśniającymi. W ocenie Sądu w niniejszej sprawie brak jest podstaw do zwolnienia obwinionego z kosztów postępowania, albowiem B. C. jest osobą dorosłą, posiadającą zdolności zarobkowe, a ich opłacenie nie powinno stanowić dla niego nadmiernej uciążliwości.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w wyroku.